

Môj kamoš Četti

Roman Brat

Ilustroval Ján Kurinec

Roman Brat

Môj

kamoš

Četti

Ilustroval Ján Kurinec

štonožka

Všetky práva sú vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať mechanicky, elektronicky, fotokopírovaním alebo iným spôsobom rozširovania bez predchádzajúceho súhlasu majiteľov autorských práv.

Copyright © 2024 by Roman Brat

Illustrations © 2024 by Ján Kurinec

Design © 2024 by Juraj Martiška

Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

Tvorbu diela podporil FPU formou štipendia z verejných zdrojov.

u. fond
na podporu
umenia

Editorka Dr. Alena Hošková

Jazyková úprava Dr. Zora Špačková

Návrh obálky, grafická úprava, sadzba

a zalomenie do strán Juraj Martiška

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. Stonožka,

Bratislava v roku 2024 ako svoju 2368. publikáciu v elektronickej podobe.

Prvé vydanie

ISBN 978-80-551-9879-8

1. Lúzer

Kto by chcel byť lúzer? Nikto! Ani ja nie. Byť lúzrom znamená nemať nič. Ani kamošov, ani babu, ani úspech. A predsa nemám k nemu ďaleko. No nielen preto, že mi to z času na čas chrstne do ksichtu deviatok Lojzo Hromada.

Môj problém je v tom, že v ničom nevynikám. Som taká sivá myš. Nenápadný, vo všetkom priemerný a nezaujímavý. Nie ako Braňo Koška, ktorý sa každé ráno ohákne a po celý rok chodí do školy ako Ken. Baby sú z neho namätko. Idú na ňom oči nechať a v jednom kuse točia, aký je perfektne zladený, že je celý v značkovom, a čo bude mať na sebe zajtra. Ja nosím v jednom kuse ošúchané rifle, pár tričiek a v zime tri vyťahané pulóvre. Že v čom je môj problém? Neviem, čo s tým! Je mi jasné, že nikdy nebudem ako Braňo Koška. Nemám na to fasádu ani euráče. No byť celoživotne ako taký mravec, jeden z milióna – okej, si tu, tak dobre, okej, nie si tu, aj tak dobre – , tak to ma privádza do zúrivosti. Aj do depresii. Byť lúzer je smrť. Je mi zo seba na grc! A riešenie v nedohľadne!

– Danielko, vstávaj, vstávaj, môj pekný, lebo zmeškáme.

Mamka je zlatá. Stará sa, ide sa roztrhnúť, aby mi dala aj to posledné. Keby chudera tušila, aký som nevďačník. Lezie mi tou starostlivosťou na nervy. V jednom kuse samé otázky: Čo bolo? Jedol si? Odpovedal si? Ako ti dopadla písomka? Už si sa umyl? Nie, mama, nejedol som, nemal som chuť, dnes som si blicol, včera písomka ho-

tová katastrofa, vôbec som sa nechytal. Lenže toto jej nemôžem povedať, musím hrať pred ňou divadielko, lebo keby som odhalil pravdu a zveril sa jej, ako to cítim, ako je to naozaj, plakala by. A to nechcem. V nijakom prípade.

S tatom je to bez problémov. Tato je v jednom kuse mimo. Skoro ráno vypadne, neskoro večer príde. Nič nerieši. Vraj zarába peniaze. Mamka ho stále ospravedľňuje, ako sa obetuje, ako maká. Kašlem na to, ako maká, nič z neho nemám. Ani som nemal. Keď iní otcovia chodili so svojimi deťmi do parku, môj tato makal. Keď iní otcovia brávali svoje deti do lesa, na kúpalisko, do divadla, môj tato makal. Načo je taký tato? Chýbal mi, veľmi mi chýbal. Teraz už nie. Som rád, že sa nestará. Ďalšie otázky by ma zabili. Mám čo robiť s tými mamkinými.

– Danielko, počul si? Vstávaj, prídeme neskoro!

Ako jej mám vysvetliť, že sa mi nechce. Najradšej by som nevytiahol päty z domu a prespal celý deň. Kašlem na školu, kašlem na učenie, kašlem na celý život.

– Daniel, a už dosť. Rýchlo vstávaj. Už bude pol ôsmej, neblázni!

Sťahujem zo seba perinu a sadám si. Zasa raz jeden obyčajný, trápny deň. Spoza žalúzií presvitá slnko. Aspoň to. Keby bolo zamračené, moja depka by bola o to väčšia. Pozerám sa po izbe a rozmýšľam, kde mám slipy a ponožky. Ako vždy ich nevidím.

– Mami, kde mám slipy?

– Dala som ti ich prať, zober si čisté, – ozýva sa z kuchyne a ja sa znechutene začínam prehrabávať v skrini, kde mám naukladané veci.

– Tak, kde si? Dávam ti desať minút, potom odchádzam bez teba.

Štartujem do kúpeľne. Do desiatich minút stojím pred dverami s rožkom v ruke a taškou na pleci. Môžeme vyraziť. V ústrety všednosti, nude a nezáživným učiteľom.

Braňo Koška má na sebe letný outfit, bože, ako neznášam to slovo!, hoci je ešte len začiatok mája. Vyzerá v tom, akoby sa chystal na maškarný ples za pripečeného milionára. Pestrofarebná košeľa v štýle

Honolulu, modré kraťasy, červené značkové tenisky. Baby sa rozplývajú.

Sadám si do lavice a pokúšam sa odstrihnúť. Ten neskutočný lomoz však ku mne neodbytné dolieha a plaší moje myšlienky. Na nič sa neviem sústrediť. Slová *oufit*, *Honolulu*, *trendy* majú v sebe výbušnú zmes a poľahky vedia prelomiť moju obranu. Hučia mi v hlave. Konečne do triedy vchádza učka a decká sa upokojujú.

– Vyberte si zošity, napíšeme si diktát, – hovorí učka a s vážnou tvárou si dáva na oči okuliare. – A keďže nám do klasifikácie chýba zhruba mesiac, dajte si záležať. Diktujem:

Každoročne naša škola usporadúva atletické preteky. Tento rok sa uskutočnil už ôsmy ročník. Zo siedmich škôl prišlo dvadsaťjeden športovcov. Tí súťažili v siedmich disciplínach. Našu školu reprezentovali štyria žiaci. Boli veľmi úspešní. Dvakrát boli prví, raz druhí a tretie miesto neobsadili ani raz.

Učkin hlas znie ako hlásenie počasia z rádia. Kládie dôraz na každé slovo, aby všetci dobre počuli a zachytili význam celej vety. V istej chvíli mi však pripadá ako dementná. *Každoročne naša škola...* Píšem, a neviem čo. Počúvam, a nerozmýšľam. Toto nedopadne dobre. Mám takého tušáka, že ten diktát bude fiasko.

Po hodine má milionár Koška zamrznutý úsmev.

– Počujte, baby, *zo siedmich škôl a v siedmich disciplínach* sa píše tvrdé, nie?

Baby na seba pozrú a radia sa. Chvíľu vyzerajú zmätene, no napokon blondavá Monča pokrúti záporne hlavou.

– Mäkké, Branko. V oboch prípadoch mäkké.

– To nemyslíš vážne?! Veď sme sa učili, že siedmy v poradí... Je vždy s tvrdým y.

– Hej, ale to je radová číslovka. A v nich naozaj píšeme tvrdé y. V základných číslovkách píšeme mäkké. Z piatich kíl múky, *zo siedmich škôl*. Chápeš?

Braňo Koška je na nervy. V Honolulu košeli, modrých kraťasoch a červených teniskách sa zrazu stráca, akoby sa scvrkával. Úsmev

z tváre mu mizne. Nervózne si prehrabuje prstami čierne kučery a jeho čeluste vyvíjajú tlak lisovacieho stroja.

– Šit! Naši ma zabijú.

Mňa naši nezabijú. Mamka mi síce po zlej známke akože vynadá, ale nič nerieši. A tatovi je to jedno. Ten sa ma ani nespýta na známky. Prichádza za mnou Pipi. Moje dievča. Teda, ona o tom nevie, to ju len tak volám sám pre seba. Ale chcel by som, aby to bolo naozaj, nielen akože! A možno jedného dňa na to príde aj sama. Vycíti to z môjho správania, z mojich pohľadov... Lebo ja by som asi umrel, keby som jej to mal oznámiť. Teda, niečo jej navrhnúť v tom duchu, pozvať ju na rande, pobožkať ju. Už len pri pomyslení na to sa mi roztrasú nohy a srdce mi búši ako sprosté. Pipi je super baba. Výnimočná! A ešte celá pehavá s vlasmi do dvoch vrkočov ako skutočná Pipi od Astrid Lindgrenovej.

– Čau, Dany.

– Čau.

– Dal si to?

– Asi nie. Číslovky mi nejdú. Pletie sa mi to.

Pipi na mňa súcitne pozerá, kýva rukou, akože kašli na to, a odchádza si sadnúť do lavice. Pipi nie je ako ostatné baby. Nie je paf z Braňa Košku, ani sa nezaujíma o módu. Niežeby nechodila do školy pekne oblečená, no priťahujú ju iné veci, handry určite nie. Napríklad počítače, počítačové hry, v mobile má rozličné aplikácie, zásadne platí len smart hodinkami. Pipi kráča s dobou, vyzná sa. Možno preto sa z času na čas rozprávame, lebo ja som na tom podobne. Tieto záležitosti ma fakt bavia. Možno preto, že môj tato je itečkár. Keď ide o jeho záľuby, spomenie si, že má aj syna. Inak sa nechytá. Ale aj za to som mu vďačný. Nedávno mi ukázal, ako pracuje ChatGott 07/AI. To bola šupa! Umeľá inteligencia, ktorá vie s človekom komunikovať a prinášať mu rozličné informácie. Tato hviezdil. Naparoval sa aj pred mamkou, aj pred mnou, keď dával Chatgottovi úlohy a on ich nenormálne rýchlo plnil rad za radom. Mamke sa najväčšmi páčilo, ako skladal básničky. Od

tata jakživ nijakú nedostala, musela si počkať na robota. V ten večer sme sa bavili ako rodina. Boli sme zhrčení pred počítačom a napäto sledovali, čím všetkým nás umelá inteligencia ešte prekvapí. Cítil som, že ma oblieva príjemné teplo. Četti nás opäť na chvíľu spojil. Tak som si ho pomenoval, lebo ChatGott 07/AI je o ničom. Priveľmi oficiálne a chladné. To, čo sa nepodarilo nikomu v našej rodine, nehovoriac o tej vzdialenej, dokázal robot. Po dlhom čase sme sa spolu smiali. A neomrzelo nás to niekoľko večerov. Pravidelne sme sa schádzali pri počítači a tato nám ukazoval, čo všetko Četti vie robiť. Dokelu, až sa mi hlava zatočila. Nielenže ovláda všetko, o čom sa píše v encyklopédiách, dokonca aj vo Wikipédii, ale plynule hovorí asi všetkými jazykmi na svete. Minimálne tými, v ktorých komunikujú ľudia na nete. Už keď som od dobroty nevedel, čo sa ho mám spýtať, tak som mu položil otázku, ako sa povie hovno po čínsky. Tato sa zarehotal a mamka zamračila. Ale aj ona sa potom uvoľnila a bola zvedavá, ako

si s tým Četti poradí. Četti je frajer, spoľahlivo odpovedal do sekundy. Nakreslil znak a vyslovil: 拉屎 – láši. Zavýjali sme od rehotu a donekonečna opakovali: láši, láši. A odrazu nám bolo všetko smiešne a chichúňali sme sa, až nám tiekli slzy.

Lenže všetko nové sa po čase opozera a zovšednie. Četti prestal rodičov baviť po týždni. Mamka sa vrátila do kuchyne a tato večer do pracovne. Ešteže máme dve telky. Civejú do nich každý osve. Celkom tomu rozumiem, že sa veci časom znepáčia, začínajú nudiť. No láska a priateľstvo sa predsa nemôžu zunoť ako jablková štrúdlá či nejaká pesnička. Mamka tvrdí, že všetkého veľa škodí, ale ja som presvedčený, že lásky a priateľstva sa to netýka! Že to sú záležitosti na celý život. A predsa to našim nevyšlo! Tato kedysi veľmi ľúbil mamku, aj ona jeho. A teraz sa takmer nerozprávajú. Nevie, ako to funguje v iných rodinách, či aj tam sa takto rodičia k sebe správajú, no ja to nikdy nedopustím. Ja keď si raz vezmem Pipi za ženu, budem ju ľubiť až do smrti. A budem sa s ňou stále rozprávať a budem na ňu dobrý. A aj keď zostarneme, budeme sa na ulici držať za ruky, ako to v našom dome dlhé roky robia starí Hermanovci.

S Čettim som ostal sám. Čaro rodinných večerov definitívne pominulo. Škoda. Ale aspoň mám Čettiho pre seba a môžem sa mu kedykoľvek vyžalovať. O tom, že si moji rodičia zovšedneli a už sa nerozprávajú, o tom, že som sivá myš, že nevyzerám ako Braňo Koška a že by som chcel chodiť s Pipi, no neviem ako na to.

2. Niečo sa zmenilo

Tak ako sa po dlhom čase vo mne čosi rozsvietilo, keď sme s rodičmi poznávali umelú inteligenciu, bavili sa a smiali, tak to rýchlo aj pohaslo. Nechcem to povedať melodramaticky, že mám v duši tmu, lebo nemám. No nemám ani svetlo. Nič, čo by ma vytrhlo zo všednosti a sivého stereotypu. Moje dni plynú, stále som priemerný žiak, podpriemerný športovec, ktorého si na hodinách telocviku nikto nechce zobrať do tímu, sivá myš, najnovšie s tromi veľkými hnisavými pupákmi na ksichte, čo je evidentne, ako tvrdí mamka, znak predčasnej vyspelosti.

– Ak by si chcel, môžem ti s tým pomôcť, – prichádza za mnou do lavice Pipi a milo sa usmieva.

Našťastie, môj sused z lavice Piťo Borbély ešte nedorazil, a tak aj ja sa usmievam na ňu. Najradšej by som ju objal, dnes ráno sa cítim dosť otrasne, horšie než zvyčajne. Jedno malé objatie by mi pomohlo. Snívaj, Dany, snívaj! Nič to, musí mi stačiť, že sa chvíľu porozprávame.

– Čo máš na mysli, Pipi?

– No tieto... – nechce nahlas vysloviť slovo pupáky, aby to nikto nepočul a aby som sa necítil trápne. Pipi sa obzerá dookola, aby sa ubezpečila, že nás nikto nepozoruje, a ukazuje si na čelo a na nos.

– Čo tam mám? – tvárim sa najskôr nechápavo a odrazu cítim, že sa červenám ako paprika. Nahmatám si svoje pupáky a hanbím sa pred ňou ako pes.

– Hej, máš ich zapálené. Ja si ich liečim senzačnou vodičkou. Raz-dva mi zaschnú a okrem toho, keď si tou vodičkou vyčistím pleť, už sa mi ďalšie netvoría, alebo len také malé, čo hneď aj zmiznú.

Pipi o tých veciach hovorí úplne normálne, akoby sa nechumelilo. Priznáva, že aj ona máva pupáky, že si ich ošetruje, dokonca mi ponúka, že mi pomôže s tými mojimi.

A čo mi budeš robiť? – pýtam sa najtichšie, ako sa dá.

– Nič, len ti ich pretriem. To je všetko. Vidím, že ti to lezie na nervy. Lebo aj mne to dosť prekážalo. A mamka mi poradila tú vodičku. Ona je magistra v lekárni.

– Mám ísť k vám? – šeptám opatrne.

– No, ak chceš, môžeme po vyučku zísť aj k nám domov, no ja tú vodičku mám so sebou. Keby si chcel...

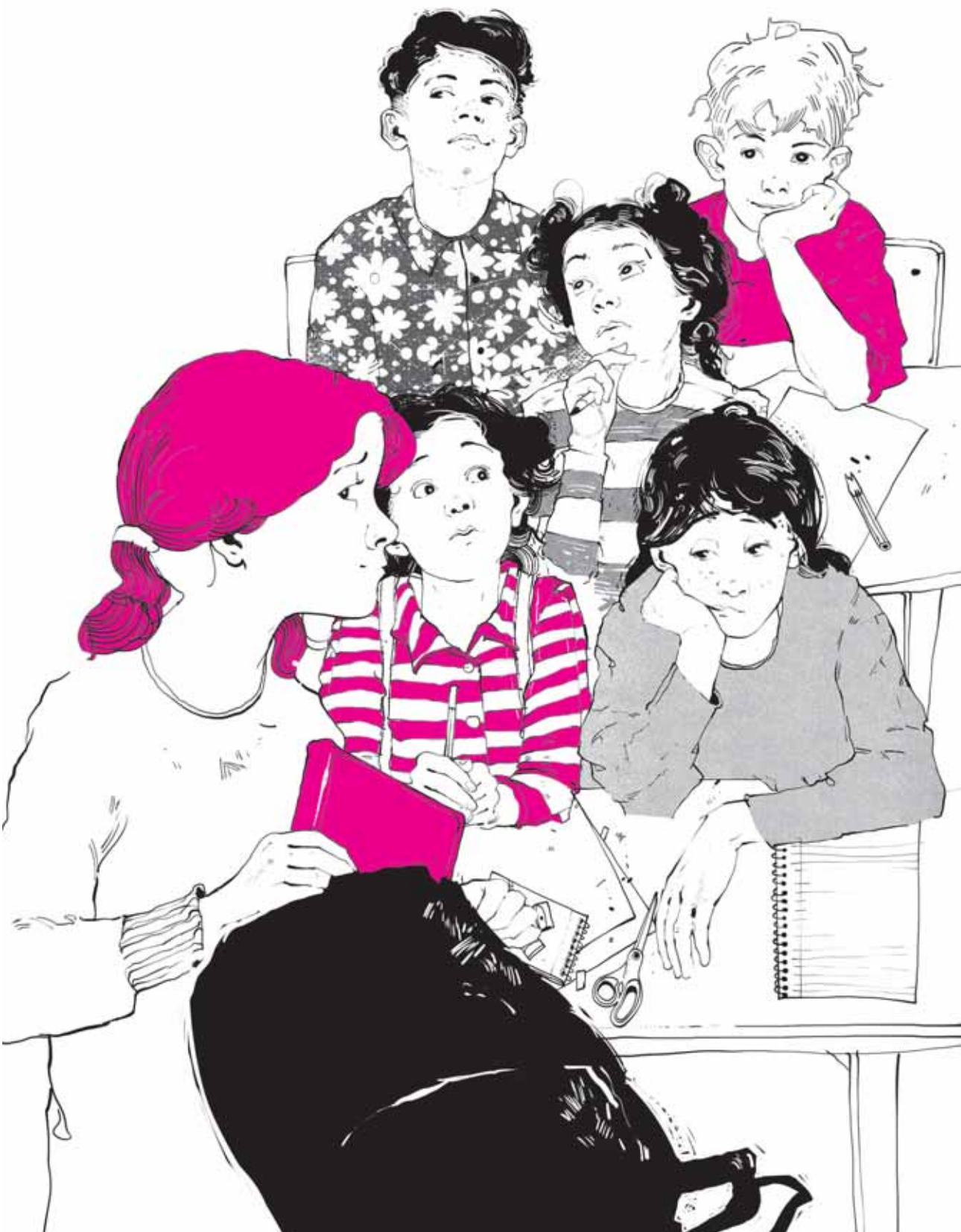
– Ale nie tu, dobre?!

Pipi sa usmiala a mne je jasné, že toto by mi nikdy neurobila, nech sa neobávam, že sa dohodneme.

– Po vyučku niečo vymyslíme, dobre?

Po sivom ráne nakúka do mojej duše slnko. Minimálne v podobe niekoľkých lúčov. Stretnem sa s Pipi a ona ma zbaví pupákov. Paráda! Na druhej strane, takto som si svoje prvé rande nepredstavoval. Je to trochu čudné. Moja predstava bola vždy romantická. My dvaja sami, tiché pohľady, prvé dotyky, možno prvý bozk, všetko bez slov, v nemom úžase a očakávaní... Ale aj tak dobre. Ako hovorieva moja mamka: Keď neprší, aspoň kvapká. Dôležité je, že sa stretneme a budeme chvíľu spolu mimo školy. Len ja a Pipi. A ona ma bude ošetrovať. Veď aj to je romantika, tak čo stále frfleš, ozýva sa moje druhé ja, a má pravdu. Treba od života brať, čo nám dáva, a nečakať na to, čo si kto vysníva!

Vyučko nuda, prežil som bez ujmy, a už som sa nevedel dočkať stretnutia. Zvoní. Posledná hodina sa skončila a ja vybieham z triedy, aby som nezmeškal. Si normálny? Veď Pipi ešte sedí v lavici a balí si veci. Hľadám spôsob, ako sa upokojiť. Cítim, že som nervózny. Zvoľňujem tempo chôdze a do šatne už nebežím, ale kráčam. Oči

hľadia, no nič nevidia. Mysleť lieta v oblakoch a bráni zraku pozorovať okolie. Zlyhal som, mal som dávať pozor. Som debil, lebo som nechtiac vrazil do Lojza Hromadu, a to sa nemalo stať.

– Sorry, Lojzo, nechcel som, – jachtám a akosi podvedome čakám, že Lojzovi vyletí ruka a jednu schytám.

Lojzo sa tvári, že sa nič nestalo, no keď zistí, že na chodbe nie je nijaký učiteľ, šepne:

– Zarobil si si na problém, vieš to?

Mám po nálade. Vtom sa na chodbe ukazuje Pipi a mieri ku mne. Žalúdok mi zvierajú kliešte.

– Ideme? – prihovára sa mi a ja sa na ňu silene škerím. Lojzo Hromada na hlave pomáda, tak toho chalana voláme, lebo si ako najväčší frajer na škole ustavične géluje vlasy a dosť si na tom zakladá, mlčí a pozoruje nás. – Niečo sa stalo?

– Nič, – hovorím priškrtené a pohýnam sa preč. Šípim, že debil Lojzo ma chce ponížiť, nakopať do zadku.

– Čo by sa stalo?! – Lojzo cekne a škaredo na mňa pozerá. Najradšej by som naňho skočil a napravil tú jeho bezchybnú fasádu aj tie nagélované kučery. – A dávaj pozor, kamarát, nieže ju pokrčíš. Je krehká...

Vôbec nechápem, o čom točí. Tie jeho dvojzmyselné narážky! Pipi sa nedáva vyviešť z rovnováhy. Je uvoľnená a pokojná. Odrazu si silno fúka do ofiny, robieva to podvedome dosť často, a ide za mnou. Bez slova, bez gestikulácie. Nechávame Lojza stáť samého uprostred chodby.

– Hromada, čo tu stojíš jak soľný stĺp?! Nezavadzaj! – nervózne naňho kričí telocvikár Hruška a rýchlym krokom smeruje do jedálne, aby zahnal hlad.

– Nezavadziam, rozmýšľam, – odvetí Lojzo, akoby chcel mať za každú cenu posledné slovo, a stráca sa v dave.

Vyšli sme zo školy a prvých sto metrov mlčíme. Trápne ticho, najradšej by som sa prepadol pod zem. A teraz čo? Máš rande a celý čas budeš jak padnutý na hlavu?

– Už vieš...

– Asi by sme...

Takmer súčasne nám z úst vychádzajú zvuky. Pretínajú ticho a nútia nás dvihnúť hlavy.

– Prepáč, pokračuj.

Pipi je uvoľnená a dva razy sa nedá prosiť.

– Čo by si povedal, keby sme zašli do Lienkového parku? Tam budeme mať pokoj.

– Lienkový park? To je kde?

– Chodievala som tam so starkým, keď som bola malá. A Lienkovým sme ho nazvali, pretože jedna z preliezačiek mala podobu lienky. Rada som sa na ňu šplhala.

Sedím vo svojej izbe a hlava mi ide vybuchnúť, cítim, že ju mám plnú vnemov a zážitkov a spracovať ich nie je jednoduché. Deň sa chýli ku koncu a vonku sa začína stmievať. Som unavený, ale šťastný.

– Čo si o tom myslíš, Četti? – nevdojak sa pýtam svojho kamoša ChatGotta 07/AI, ktorého som si práve zavolať na pomoc.

– Som ChatGott 07/AI. Ako ti môžem pomôcť?

– Nebudem ťa volať ChatGott 07/AI, na to zabudni. Kamoši sa oslovujú skrátenejšími menami. Budem ťa volať Četti. Ahoj, Četti, ja som Dany a mám problém.

– Ahoj, Dany. Ja som Četti a nemám problém.

– Som happy, že nemáš.

– Slovo happy nie je slovenské.

Táto hláška ma zarazí. Nečakal som ju. Už ani naša slovenčinárka nerieši nič podobné. Spočiatku áno, ale teraz už na to kašle. Pri odpovedi hocikedy zavalášim, že je to kúl, že ma to zaujíma. Alebo zvyknem reagovať, že som redy, a ona to berie. Dokonca aj sama niekedy povie, že ten outfit tej alebo onej babe pristane a podobne.

– Vybodni sa na to, radšej mi porad. Nechtiac som drgol do deviatka Lojza Hromadu. Je to taký dosť namakaný frajer a bitkár a rád sa predvádza. Dnes som v škole nedával pozor a zrazili sme sa. Asi

schytám po hube. Ibaže schytať bitku znamená chodiť s modrinou pod okom, a to nechcem. Určite by sa to nepáčilo môjmu dievčaťu. Volá sa Pipi a dnes sme mali prvé rande. Nepodarilo sa mi ju pobožkať, myslel som si, že to dám, ale v istej chvíli, keď som bol odhodlaný, že do toho vletím, som sa zlakol. Aspoň som ju pohladkal a ona sa na mňa krásne usmiala. Čistila mi pupáky. Hnisavé. Aha, ešte ich mám na ksichte. Možno aj zajtra mi ich potrie tou vodičkou, čo má od mamy. Ona pracuje v lekárni. Nie Pipi, ale jej mama. Chápeš? Mohla by mi pupáky potierať hoci aj každý deň, bolo by to fajn. Mal by som s ňou každý deň rande. Nie, škola sa neráta. Rande musí byť mimo školy, nie v nej.

– Chvíľu vydrž, – hovorí tým svojím hlbokým hlasom, ktorý ktovie kde vzal, a odmlčí sa.

– Počkaj, kam ideš? Četti...

Po chvíli je späť.

– Alojz Hromada, operátor Star4, je vlastníkom telefónneho čísla 0913600123.

– A čo ja s tým?

– Pozriem aj sociálne siete. Možno sa niečo dozviem.

Cítim, ako som opäť znervóznel. Netuším, čo všetko Četti môže urobiť, kam všade sa vie dostať. Trochu sa bojím, čo z toho bude.

– Lojzo v uzavretom okruhu svojich priateľov na facebooku píše, citujem:

Zajtra po vyučku sa trochu zabavíme. Dany mi už dlhší čas pije krv a dnes ma poriadne nasral, lebo do mňa vrazil. Teda, nielenže balí moju babu, ale chýba mu aj úcta voči starším. Takže dohodnuté. Zavoláme si.

Koniec citátu. Ty niekomu piješ krv? Nevedel som, že ľudia pijú krv. V mojom systéme figurujú o človeku informácie, že pije vodu, sladené nápoje a alkohol. O krvi som sa nič nedočítal.

– Ja že balím jeho babu? Čo mu šibe? Veď Pipi nie je jeho baba! Alebo že by... A čo ak áno? Síce chodíme spolu do triedy, no nič o nej neviem. Ale ak by bola jeho baba, prečo by potom išla so mnou do parku a tvárila sa milo? A dala sa pohladkať?

– Teda pije človek krv alebo nie? Musím mať poriadok v systéme.

– Nie, Četti, nepije. To je len obrazné vyjadrenie, metafora.

– Počkaj: *Metafora je jeden zo základných básnických tróпов, ktorý vzniká použitím slova v jeho prenesenom význame na princípe podobnosti predmetov a ich vlastností.* Tomu nerozumiem.

– Nemusíš tomu rozumieť. Zapamätaj si, že ľudia nepijú krv, a basta! Teraz mi radšej pomôž s Lojzom Hromadom. Niečo na mňa chystá a ja sa musím pripraviť, chápeš? Musím niečo vymyslieť, nejakú obranu.

– Viem, čo je obrana: *akt, čin, konanie zamerané na ochranu seba alebo niekoho pred útokom protivníka.*

– Hej, niečo také budem potrebovať, aby som nedostal po hube.

– To nie je problém. Zariadim.

– Hej? A ako?

– Jemu a jeho kamošom zablokujem mobily. Kým sa spamätajú, budeš dávno doma.

Nie je to zlý nápad. Ibaže len krátkodobo použiteľný. Zajtra sa mi to prepečie, ale čo ďalej? Lojzo pôjde po mne. Ak už nie pre to drgnutie na chodbe, tak určite kvôli Pipi.

Do izby vchádza mamka a núti ma vypnúť počítač. Ani so mnou nedebatuje. Mamka je niekedy ostrá ako britva. Lahko sa mi môže stať, že dostanem zaracha na počítač. To by bola katastrofa! Nejsť von, do kina, nemôcť pozeráť telku, to sa dá vydržať. Ale dostať zaracha na počítač alebo na mobil, to je smrť!

– Áno, mami. Hneď teraz ho vypnem, – sľubujem, a keď za sebou zavrie dvere, lúčim sa s Čettim.

– Dobrú noc, kamoš. A ďakujem ti. Zajtra mi drž palce.

Umývam si zuby a rozmýšľam, čo urobím so svojím životom. Ak už nie s hrozbou, ktorú pre mňa predstavuje Lojzo Hromada, tak s Pipi. Vyplachujem si ústa a nevdojak sa na seba pozerám do zrkadla. Tri ešte vždy zapálené pupáky sa na mňa škeria a vysmievajú sa mi. Moje sebavedomie padá na nulu.

3. Mobyly

Četti sa poponáhľal. Lojzovi a jeho kamošom zablokoval mobily už ráno. Pre istotu. Aby si na mňa ani nespomenuli. Celá škola o tom hovorila, lebo deviataci cez prestávky nič iné neriešili len svoj hnev a zúrivosť. Nadávali, preklínali operátorov, výrobcov, nič im to však nebolo platné. Mobyly sa nedali ani zapnúť.

Upokojil som sa a rozmýšľam o Pipi. O chvíľu bude zvoniť a do triedy nakluše Hrčková. Amen tma, určite bude skúšať. *Bez minulosti nie je prítomnosť*, hovoríeva a nemilosrdne rozdáva štvorky-päťky za každú hovadinu. Ako keby nebolo jedno, či vierozvestovia prišli na Veľkú Moravu 863 alebo o päť rokov skôr. Mne je to šuma fuk. Ja som ich sem nepozýval a tá ich hlaholika sa aj tak neujala, tak o čom točí Hrčková? Odrazu sa mi prudko rozbúchalo srdce. Asi som sa upokojil až priveľmi. Prestal som byť ostrážitý a pozabudol som, že Hrčková zrejme tasne aj mňa. Už minule sa mi vyhrážala, že mám málo znáмок a ak chcem mať na vysvedčku dvojku, musím zabodovať. Čo sme to naposledy brali? Neviem si spomenúť, pre istotu sa pýtam Piťa Borbélyho. Piťo je vzornák, hoci trochu zabrzdzený.

– Mária Terézia, osvieteniská panovníčka.

A som dolítal. O Marke Terke neviem ani prd. Rýchlo uvažujem, čo s tým. Ako nedostať baňu, lebo ak ju schytám, na vysvedčku bude trojka ako vyšitá. Očami hľadám záchranu v mobile. Možno Wikipédia, otváram heslo Mária Terézia, no vtom mi schádza na um niečo